

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 339/2013-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. M., Česká republika, zastúpeného advokátkou JUDr. A. M., Č., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 206/2012 a jeho rozsudkom č. k. 5 Co 206/2012-138 zo 16. októbra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2013 doručená sťažnosť Ing. L. M., Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. A. M., Č., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako

aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 206/2012 (ďalej len „namietané konanie“) a jeho rozsudkom č. k. 5 Co 206/2012-138 zo 16. októbra 2012 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako navrhovateľ v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 63/2008 domáhal proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zaplatenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom. O žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 63/2008-117 z 10. novembra 2011 tak, že žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol napadnutým rozsudkom krajský súd tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Sťažovateľ svoje výhrady voči napadnutému rozsudku formuluje najmä takto: *„rozhodnutí KS Bratislava je v extrémním rozporu se skutkovým a právním stavem věci. Odvolací soud neústavně vůbec nevzal v úvahu odvolací námitky a tvrzení žalobce i o tom, že základ právního vztahu účastníku je dán hosp. smlouvou z roku 1988 a pravidly Hosp. zákoníku, že tedy věc je nutno i po 1. 1. 1992 a to již napořád posuzovat jen podle Hosp. zákoníku a nikoli Obchodního zákoníku. Odvolací soud jen opakoval chybu okresního soudu a věc posoudil podle nesprávné právní normy a tím jsou jeho skutkové právní závěry zcela vadné a chybné, jeho hmotněprávní posouzení věci nemůže obstát, oba soudy postupovaly zcela neústavně a porušily právo žalobce na spravedlivý proces. K tvrzením žalobce soudy neprovedly ani žádné objasňování skutkového stavu, nevysvětlily proč ignorují skutková tvrzení žalobce a proč neprovádí jím navržené důkazy k objasnění toho, že základem právního vztahu účastníků je hosp. smlouva z roku 1988... Odvolací soud nevzal vůbec v úvahu, že okresní soud postupoval chybně nejen hmotněprávně tím, že řádně nezjistil skutkový stav věci a tento neúplně zjištěný stav ještě posoudil dle zcela nesprávné*

normy, ale jeho vady spočívají i v oblasti procesní. Odvolací soud si totiž vůbec neuvědomil že námitky žalovaného povinného proti nařízení exekuce je možno podat pouze v rámci námitek proti nařízení exekuce.“

V d'alšej časti s'ťažnosti s'ťažovateľ poukazuje v prospech svojej argumentácie na judikatúru ústavného súdu a na tomto základe tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe argumentácie uvedenej v s'ťažnosti s'ťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„a) vyhovel stížnosti,

b.) vyslovil

- porušení základního práva stěžovatele na soudní a jinou právní ochranu zaručenou v článku 46 ods.1 Ústavy Slovenské republiky,

- porušení základního práva stěžovatele, aby se jeho věc veřejně projednala bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem provedeným důkazům, zaručeném v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenské republiky,

- porušení základního práva stěžovatele vlastnit majetek a porušení základního práva stěžovatele na rovnost při ochraně vlastnického práva zaručeného v článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenské republiky,

- porušení základního práva stěžovatele, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, zaručeného v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochraně lidských práv a základních svobod postupem Krajského soudu Bratislava ve věci 5 Co 206/2012-138

c.) zrušil rozsudek KS Bratislava 5 Co 206/2012-138 z 16. 10. 2012

d.) uložil porušovateli povinnost uhradit

stěžovateli 254,88 EUR do dvou měsíců od právoplatnosti nálezu tohoto (2 úkony právní služby - převzetí a příprava 120,23 EUR + 7,21 EUR, stížnost 120,23 EUR + 7,21 EUR).“

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania požiadal predsedu krajského súdu o vyjadrenie k sťažnosti. K sťažnosti sa vyjadril 22. apríla 2012 predseda senátu 5 Co krajského súdu, ktorý uviedol, že sa „*v celom rozsahu pridržiava zdôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 206/2012-138 zo dňa 16. 10. 2012*“.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľov a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z petitu sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ namieta:

1. Porušenie svojho základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 206/2012.

2. Porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 206/2012 a jeho rozsudkom č. k. 5 Co 206/2012-138 zo 16. októbra 2012.

3. Porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 206/2012 a jeho rozsudkom č. k. 5 Co 206/2012-138 zo 16. októbra 2012.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak napadnutým rozhodnutím

alebo postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, ak neexistuje vzájomná príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím alebo napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 206/2012.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07). Táto skutočnosť umožňuje preskúmať časť sťažnosti smerujúcu proti namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 206/2012 spoločne.

Na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd vyžiadal od krajského súdu spis, z ktorého zistil, že konanie vedené pod sp. zn. 5 Co 206/2012 bolo v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (teda 7. januára 2013) právoplatne skončené. Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa rozsudkom č. k. 5 Co 206/2012-138 zo 16. októbra 2012 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 6. novembra 2012.

V nadväznosti na uvedené zistenie ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

Podľa svojej ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v danom prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď bola s'ťažnosť doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd s'ťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí s'ťažnosti podľa čl. 127 ústavy je totiž to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv s'ťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto s'ťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

V posudzovanej veci v čase doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu (7. januára 2013) krajský súd v napadnutom konaní už nemohol porušovať základné právo s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže v tom čase už o návrhu s'ťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 5 Co 206/2012-138 zo 16. októbra 2012,

pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 6. novembra 2012, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 206/2012 a jeho rozsudkom č. k. 5 Co 206/2012-138 zo 16. októbra 2012

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie

v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Ústavný súd poukazuje na to, že uvedený článok ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1

ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, ústavný súd považoval za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza: *„Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 O. s. p., prejednal odvolanie navrhovateľa podľa § 214 ods. 2 O. s. p. mimo odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne a odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť. Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania správne dospel k záveru, že prípadný nárok, ktorý mal navrhovateľovi vzniknúť a navrhovateľ ho odvodil od súdnych konaní vedených na Okresnom súde Vranov nad Topľou sp. zn. Er 3159/97, sp. zn. 3196/97 a sp. zn. Er 492/98 je premlčaný a vzhľadom na odporcom vznesenú námietku premlčania musel súd prvého stupňa v tejto časti zamietnuť. Súd prvého stupňa taktiež správne postupoval pri zastavení konania v časti prípadného nároku navrhovateľa, vyplývajúceho zo súdneho konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou sp. zn.: 8 Er 93/2005 že k zbytočným prieťahom zo strany konajúceho súdu nedošlo a predmetné exekučné konanie bolo uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 8 Er 93/2005-162 zo dňa 23. 4. 2009 vyhlásené za neprípustné a zastavené. S poukazom na zistený skutkový stav súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal zbytočné a neopodstatnené prieťahy v tomto súdnom konaní, ktoré by boli spôsobilé spôsobiť mu škodu tak ako opisuje v návrhu na začatie konania. Súd prvého stupňa celkovo dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by zo strany Okresného súdu Vranov nad Topľou došlo k nesprávnemu úradnému postupu alebo k vydaniu nezákonného rozhodnutia v dôsledku ktorého by mu mala vzniknúť škoda, navrhovateľ nepreukázal súdu prvého stupňa vznik a výšku uplatnených nárokov a ani príčinnú súvislosť medzi údajným vznikom škody a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou. Odvolací súd sa s týmto postupom a rozhodnutím súdu prvého stupňa stotožňuje a považuje ho na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia za správny.*

Vzhľadom na uvedení skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 (§ 372 p ods. 1 O. s. p. zavedeného zákonom č. 384/2008 Z. z.).“

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka. Závery krajského súdu preto nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené, ani za arbitrárne. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné a logické, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Na základe uvedeného ústavný súd, poukazujúc na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (III. ÚS 3/97, II. ÚS 141/04), dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 206/2012 zo 16. októbra 2012 a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 206/2012 a jeho rozsudkom č. k. 5 Co 206/2012-138 zo 16. októbra 2012

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej všeobecný súd zásadne

nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2013